

Eleccions 17 de març. Les organitzacions les fan les persones

written by Jaume Marfany | 2 de març de 2018

El 17 de març tindran lloc les eleccions al Secretariat Nacional de l'ANC. Dins dels àmbits propis, i també en els pròxims a l'ANC, ja es comencen a entreveure moviments diversos, destinats a encarar aquestes eleccions d'acord amb l'objectiu o objectius de cadascun dels interessats. No és endebades que l'Assemblea s'ha convertit al llarg d'aquests anys en una organització molt important, l'organització clau per garantir l'èxit del procés d'independència.

Gairebé sempre, però sobretot a partir de les eleccions del 2014, sempre hi ha hagut tres perfils bàsics de candidats que es presenten a les eleccions de l'Assemblea.

En primer lloc, el perfil majoritari és el de la persona que vol contribuir amb la seva feina i dedicació, a fer de l'Assemblea una eina encara millor per aconseguir els objectius de la independència.

En segon lloc hi ha la "persona de partit", que ningú dubta que no tingui també com a objectiu la independència, però que creu que la millor manera d'aconseguir-la és seguir les directrius del seu partit i, malgrat dedicar també hores de feina a l'organització, tindrà sempre la intenció d'influir en les actuacions i decisions que pugui prendre l'ANC, sempre seguint la línia marcada pel seu partit polític.

I en tercer lloc, segurament més minoritari i moltes vegades complementari de l'anterior, trobarem la persona que vol fer servir l'Assemblea com un trampolí per als seus veritables objectius, que no són altres que el de fer la seva pròpia carrera política.

La premsa ja ha començat a fer-se ressò dels diferents moviments de persones que es postulen per ser en el proper Secretariat Nacional i, fins i tot per optar a la presidència de l'organització.

Quan algú manifesta que *l'única manera d'assolir l'objectiu de constituir una República és mitjançant una negociació –bilateral o multilateral– o disposant de la força suficient per fer-la efectiva, i demana una agenda realista que superi el pensament màgic, els terminis forçats i les proclames hiperventilades [...] proposant objectius concrets assolibles a curt i a mitjà termini en funció de les eines i les capacitats reals...* Em recorden fil per randa les propostes d'algun dels partits polítics independentistes.

Quan algú altre diu que *cal recuperar la funció principal de l'entitat, que és eixamplar la base sobiranista...* falta totalment a la veritat, perquè, o bé no s'ha llegit la Declaració Fundacional de l'ANC i els diversos fulls de ruta aprovats des del 2012, o bé no ha entès res de res.

Quan algú diu que *és molt important recuperar la transversalitat, que l'ANC no ha estat capaç de mantenir-la [...], que ha donat oxigen a arguments d'algunes forces polítiques... que algun comunicat i alguna consulta interna han coincidit en el temps i amb els arguments de Junts per Catalunya...* torna a faltar a la veritat i el plumall se li comença a veure des de tots els angles i per tot arreu.

Quan algú vol desacreditar el treball fet per l'Assemblea en el darrer any diu mitges mentides, com que *els CDR, ADIC (!) o Súmate en alguns moments han pres la iniciativa mobilitzadora i han tingut més influència que no pas l'ANC.*

I també ho fa en certa manera qui manifesta que *cal ser molt crític amb la línia actual de l'ANC, ja que està massa supeditada als interessos dels partits.*

Dins de l'ANC conviuen, bàsicament i des de fa molt de temps,

dues "ànimes". L'una, pensa que l'Assemblea ha de dedicar-se únicament a eixamplar la base social favorable a la independència i a mobilitzar la gent quan toqui i quan diguin. L'altra, que fins ara, i malgrat tot, ha pogut anar marcant la línia d'actuació de l'Assemblea, creu que la majoria social i la mobilització són imprescindibles, però que, per damunt de tot, l'ANC és una organització política, que va néixer per fer política i amb un objectiu molt clar: la independència. Un exemple de la primera ànima el podem trobar en les declaracions d'una altra "presidenciable": *"L'ANC hauria de recuperar l'esperit inicial, amb un vessant social i allunyar-se més de la política. Ha de ser un espai de diàleg"*. Que també falta a la veritat, posa en evidència la pròpia ignorància dels documents fundacionals de l'Assemblea i intenta reduir l'ANC a un espai molt còmode per als diferents partits polítics.

Tots els membres de l'ANC amb dret a vot hem de tenir molt clar el 17 de març la gran importància que tindrà el nostre vot. Les organitzacions, i l'ANC no n'és una excepció, les formen, les constitueixen i les fan realitat les persones. Més enllà de fulls de ruta, d'estatuts i reglaments, l'ANC serà més útil, més eficient, més influent, més decisiva, més transversal, més independent, segons les persones que formin el Secretariat Nacional i segons quines siguin les que ocupin els càrrecs de més responsabilitat.

Crec que, a hores d'ara, tots els associats tenim molt clar que perquè l'ANC sigui l'eina que ha de ser no pot patir interferències partidistes de cap mena. A hores d'ara, crec que la gran majoria dels associats tenim molt clar que l'ANC va néixer per fer política i per aconseguir la independència, que és un actor polític de primer ordre i que, per tant, ha d'intervenir en política. Alguns ho obliden sovint i altres desitjarien que no ho fes mai.

L'Assemblea sempre ha molestat quan ha fet política. De vegades a uns, de vegades a uns altres, de vegades a tots. Ha

estat un actor polític que ha estat decisiu en el desenvolupament del procés d'independència. Sempre hem intervingut en la política catalana; de vegades fent de mitjancers, de vegades negociant, de vegades empenyent, de vegades pressionant.

Els partits, si poguessin, preferirien una ANC que actués com un moviment popular al servei dels seus dictats, al servei de la seva estratègia. I si això no ho aconsegueixen, intenten neutralitzar-la, relegant-la a un paper secundari que no seria altre que el d'augmentar la majoria social i fer 11 de setembre.

El que hagi de ser l'ANC durant els pròxims dos anys ho definirem els membres de ple dret que el 17 de març votarem els nostres representants al Secretariat Nacional. Caldrà fer-ho amb consciència i responsabilitat. De vegades, quan no coneixes els candidats, pot semblar complicat, però no ho és tant...

Escolliu persones que conegueu, no perquè siguin més o menys mediàtiques, ni tan sols perquè els seus currículums siguin molt brillants. Tots coneixem la gent que ha fet i fa feina arreu del país, a les territorials de cada poble o barri; la gent que no té carnet de partit; la gent que, malgrat votar uns o altres, té molt clar que l'interès del país està per damunt dels partidismes. Si no els coneixeu personalment, són fàcils d'identificar. Només heu de donar un cop d'ull al seu historial, a la seva història més recent, a què ha fet i què ha deixat de fer i segur que ho tindreu molt clar.

Les organitzacions les formen, les constitueixen i les fan realitat les persones.